

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 19/2014
16.01.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.М., због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости поднетом од стране окривљеног и његовог браниоца, адв. Н.С., против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр. 95/10 од 24.06.2011. године и Апелационог суда у Нишу 10 Кж1 бр. 3517/11 од 01.02.2013. године, у седници већа одржаној дана 16.01.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости поднет од стране окривљеног Б.М. и његовог браниоца, адв. Н.С., против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр. 95/10 од 24.06.2011. године и Апелационог суда у Нишу 10 Кж1 бр. 3517/11 од 01.02.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр. 95/10 од 24.06.2011. године, окривљени Б.М., М.Ж. и М.Д., оглашени су кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ РС за које им је применом одредбе члана 64. и 65. КЗ изречена условна осуда тако што им је претходно, сваком посебно, утврђена казна затвора у трајању од по шест месеци и истовремено одређено да се она неће извршити, ако осуђени за време од две године не учине ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени су сваки посебно обавезани на плаћање судског паушала у износу од по 3.000,00 динара, као и на солидарно плаћање трошкова поступка у износу од 2.500,00 динара, као и трошкова оштећеном З.Д. у износу од 68.441,00 динар, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени З.Д. ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 10 Кж1 бр. 3517/11 од 01.02.2013. године, одбијена је као неоснована жалба Основног јавног тужиоца у Нишу, а пресуда Основног суда у Врању К бр. 95/10 од 24.06.2011. године, потврђена.

Окривљени Б.М. и његов бранилац, адв. Н.С. поднели су дана 10.06.2013. године захтев за заштиту законитости против првостепених пресуда Основног суда у Врању К бр. 95/10 од 24.06.2011. године и Апелационог суда у Нишу 10 Кж1 бр. 3517/11 од 01.02.2013. године, због повреде закона „из члана 485. став 1. тачка 1. став 2. ЗКП-а“ са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или пак да укине пресуду Апелационог суда у Нишу 10 Кж1 бр. 3517/11 од 01.02.2013. године и предмет врати првостепеном суду ради уредне доставе првостепене пресуде окривљеном М.Б., а ради коришћења права на улагање жалбе на исту.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 608. Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 121/2012), прописано је да се Законик примењује од 01. октобра 2013. године, изузев у поступцима за кривична дела организованог криминала или ратних злочина који се воде пред посебним одељењем надлежног суда, у ком случају се примењује од 15.01.2012. године, док је одредбом члана 607. истог Законика одређено да даном почетка његове примене престаје да важи Законик о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 58/0476/10).

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те одредбу члана 604. став 1. сада важећег Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 121/12), којом је прописано да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку, то је Врховни касациони суд, ценећи и чињеницу да су окривљени Б.М. и његов бранилац адв. Н.С. захтев за заштиту законитости поднели дана 10.06.2013. године, дозвољеност захтева за заштиту законитости оценио према одредбама Законика о кривичном поступку који се примењивао до 01.10.2013. године.

Одредбом члана 419. тог Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 58/04...76/10), прописано је да против правноснажних судских одлука и против судског поступка који је претходио тим правноснажним одлукама, надлежни тужилац може подићи захтев за заштиту законитости, ако је повређен закон. Одредбом члана 421. истог Законика, прописано је да захтев за заштиту законитости подиже јавни тужилац одређен законом, дакле Републички јавни тужилац, сходно одредби члана 29. став 1. и став 2. тачка 1. Закона о јавном тужилаштву.

Дакле, из цитираних законских одредаба јасно произилази да је овлашћење за подизање захтева за заштиту законитости до 01.10.2013. године припадало искључиво јавном тужиоцу као државном органу, док ово овлашћење други процесни субјекти нису имали (осим у посебним поступцима за које је посебним законом одређено да поступа Јавно тужилаштво посебне надлежности), већ су једино имали могућност да надлежном јавном тужиоцу поднесу иницијативу за

подизање захтева за заштиту законитости, на основу које је надлежни јавни тужилац одлучивао да ли има места подизању захтева за заштиту законитости или не.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да су окривљени М.Б. и његов бранилац, адв. Н.С. захтев за заштиту законитости поднели дана 10.06.2013. године, дакле када по тада важећем закону, нису имали овлашћење за подизање захтева, то је Врховни касациони суд нашао да је захтев окривљеног и његовог браниоца недозвољен, обзиром да је поднет од стране неовлашћених лица.

Са свега изложеног, а на основу одредби члана 419. и 421. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 58/04...76/10), у вези са чланом 604. став 1. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 121/12), донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**